

Crònicateatre

Fills de la 'performance'

Jordi Bordes

Terrassa

Avui s'acaba la desena edició del Festival TNT (Terrassa Noves Tendències). El director artístic Pep Pla reivindica aquest aparador com l'espai

per donar a conèixer les veus més emergents, les que extreuen el discurs escènic amb el material més quotidià (molts cops, fills de la precarietat) i aporten noves mirades de denúncia, sovint des d'una posada estètica d'un humor ben negre. Els que avui han debutat al TNT seran les veus adultes del demà. Tot és cíclic. Els que ahir esclataren amb el codi postdramàtic, irreverents, ara veuen néixer aquests nous fills de la *performance* més abstracta. El contagi creatiu es multiplica en aquest cultiu de la Terrassa industrial. Pla va agafar el relleu del Radicals Lliure (que ja havia agafat relleu del Sitges Teatre Internacional) i li ha donat una malla mínima per donar-se a conèixer al públic més inquiet i a programadors catalans, de l'Estat i del Pirineu enllà. La *performance* és més universal que els idiomes.

Els nous artistes mantenen un duel curiós entre la forma d'expressar-se i la necessitat de narrar un fet palpable, una referència

Famílies dins de la bombolla de confeti d'Efimer que es va muntar al Vapor Ventalló, ahir ■ M. GARCIA / TNT

Afluïxa el teatre postdramàtic i creixen les obres que apelen al jo íntim i l'experiència

cia coneguda que permeti traçar un pont cap a allò desconegut. La Señorita Blanco, per exemple, va obrir el festival dijous al vespre amb *Nosoyrusa#*, un treball de preciosisme escènic i amb un text que buscava la concreció en l'anècdota d'una jove que la inscriuen al registre amb un nom rus perquè el seu pare havia quedat captivat pel drama de la gimnasta Olga Kórbut. Una proposta que evoca la línia de Conde de Torrefiel, avui veritable referència

de la cantera *tenetera*. Però també els joves finlandesos de WHS mantenen una estètica que viatja de les ombres més barroques a l'holograma més fugisser a *Cutting Edge*. Presenten un joc *gore* de decapitacions i una reflexió que no arriba a compensar l'univers visual d'uns cranis que desapareixen i que es mira de recomposar. Hi ha una experimentació amb el cos que pot remetre a *The great tamer*, en un estadi encara per explotar. I amb un tre-

ball per anar fiançant l'estètica onírica amb una tesi dramàtica més que expositiva. Els falta la raó per la qual s'han deixat absorbir per les decapitacions. Hi ha moltes mostres de Sant Joan Baptista (un màrtir catòlic de Salomé) i en canvi no hi ha tradició de Maria Estuard.

El TNT fa dos anys que obre la finestra a la canalla perquè pugui experimentar espais en els quals el joc i la representativitat passa a ser subjectiva. De fet, el desig perquè cadascú faci el seu viatge particular és la proposta de *The lieder*, un treball sobre el silenci i l'oportunitat de compartir una acció reiterativa. Tampoc vol transmetre una història, sinó reordenar les pintades de les parets que han trobat per Terrassa Laura Clos i Núria Vila. Estan convençudes que la seva estructura, que passa de totxos foscos a instants de llum a través de l'art (i el joc de la llum), respon a una dinàmica que es podria trobar a totes les seves ciutats. El seu repte és anar reconvertint el *mapping* a partir dels traços que localitzin a cada ciutat que els contractin. D'entre els pocs que sembla que estiguin per la trama, són els de Teatronika. Humanitzen tres robots atorgant-los un moviment que captiva i emocionen a partir de reflexions que només es poden entendre des del món binari dels fills d'Asimov.

Christie, en clau 'àngel exterminador'

Ricard Reguant obre la nova època del Teatre Apolo amb un 'thriller' fosc

J.B.
BARCELONA

Agatha Christie va escriure la novel·la *Deu negrets*, en què uns estiuers de classe benestant gaudien d'uns dies plaents en una illa, fins que es començaven a produir assassinats. La intriga estava servida. Anys més tard, va optar per fer-ne una versió teatral però posant-hi un final feliç. Segons el director Ricard Reguant, la decisió es devia prendre perquè es va estrenar quan ja es flairava la II Guerra Mundial. Demà, dilluns, s'estrena Y

no quedará ninguno al Teatre Apolo, en què es recupera la versió més fosca de la novel·la. Aquest espectacle d'intriga obre la nova temporada de l'Apolo, sota la direcció artística de Reguant.

El 2014, *La ratonera* va ser un notable èxit a l'Apolo. Ara, es repeteix l'operació Agatha Christie que, a més, ha contagiada una sala veïna (al Teatre del Raval, enguany representen *La visita inesperada* i l'any passat va ser *Testimoni de càrrec*). Reguant parteix d'un espai que es va convertint en una mena de presó. Ningú en pot sortir. I, a mesura que van morint els protagonistes, les estàtues que il·lustren el mur fred van desapareixent.

Els actors Toni Sevilla i Arnau Puig, en un instant de l'obra ■ ETHIKA GLOBAL GROUP

xent. Les reixes de les portes, inspirades en l'*art déco*, acabaran sent una tanca. Per això, Toni Sevilla un dels actors principals, compara aquesta Agatha Christie amb la pel·lícula de *L'àngel exterminador*, de Buñuel.

En el repartiment, forçosament, hi ha deu actors: Pep Munné, Ivana Miño, Arnau Puig, Toni Sevilla, Cata Munar, Joan Carles Bestard, Eduard Doncos, Júlia Creus, Jaume fuster i Pol Nubiola. La majoria ja ha participat en altres direccions de Reguant. L'obra estarà en cartell fins al 10 de desembre. Estrenada en castellà, preveu fer gira estatal i temporada en un sala de Madrid el curs vinent. ■